

JOVES, MARGINACIÓ I POBRESA

Com a fruit del recent Sínode de Joves, el Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ - delegats de pastoral de joventut de les diòcesis de Catalunya i Mallorca) elaboren cada mes un article per desgranar i comprendre millor el missatge que el Sínode vol adreçar a tota l'Església. Aquest mes tractarem sobre la joventut, la marginació i la pobresa.

Quan el papa Francesc parla d'anar a les perifèries ens demana sortir de la nostra dinàmica de comoditat i benestar per gastar la vida donant resposta a les diferents formes de marginació que trobem en els ambients on vivim, ens movem i som.

Una marginació que es tradueix en dislikes, soledat, addiccions, angoixa, atracció al mateix sexe, violència, racisme, tristesa, crítica, corrupció, destrucció, suïcidi... que segur la reconeixem ben prop i millor.

Un mestre de la llei "amb ganes de justificar-se", preguntà a Jesús:

- I qui són els altres que haig d'estimar?

Jesús va contestar (...): Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïme de l'home que va caure en mans de bandolers?

Ell respongué:

- El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

- Ves, i tu fes igual"

El mestre de la llei busca una recepta que l'ajudi a tranquil·litzar la seva consciència i complir amb els seus deures però Jesús li demana més, li demana tot: fer-se proïme, una missió fecunda i transformadora que mentre visqui en aquest món mai podrà veure realitzada del tot, per això el mateix Jesús ens diu: "Benaurats els pobres: és vostre el Regne de Déu!"

L'única manera de trobar-nos amb els qui hem deixat al marge és fer-nos pobres que no és donar sinó donar-nos i per això la pobresa és benaurança, perquè ens projecta amb esperança a la construcció del Regne nou junts: el marginat i el qui el deixa al marge.

Temps i espais ens haurien de faltar per donar resposta, tractar amb amor i no passar indiferents als signes de marginació d'aquells joves que venen i d'aquells que no venen a l'església. El mateix papa ens hi exhorta:

"No siguem una Església que no plora davant aquests drames dels seus fills joves. No ens hi acostumem, qui no sap plorar no és mare. Plorem perquè la nostra societat sigui més mare. Perquè enlloc de matar aprengui a infantil.

Que cadascú es pregunti: jo he après a plorar quan veig un infant amb fam, un fillet drogat al carrer, que no te casa, que ha estat abandonat, abusat,... sols quan sapiguem plorar serem capaços de fer-nos preguntes i de fer alguna cosa cordial pels altres." (Cf 75-76)

Mn. Ivan Cid

Membre del SIJ i Delegat de Joventut de la diòcesi de Tortosa